

Sklenené husle

Ahoj! Volám sa Xavier a žijem v malom meste. Jedného sychravého rána som meškal do školy. Práve sme mali ísť na exkurziu do skleneného zámku.

„Xavier, kde si bol tak dlho!“ nakričala pani učiteľka. V autobuse som si dal slúchadlá a cesta mi prešla ako voda. Došli sme tam a vošli sme do zámku.

„To je niečo nádherné!“ vykriekli deti. Zatiaľ, čo sprievodkyňa vysvetľovala deťom, kedy a ako ten zámok vznikol, ja som sa na chvíľu pozrel za roh a videl som tam sklenené husle. Opýtal som sa sprievodkyne, či nám môže povedať niečo o tých husliach. Zosmutnel som, lebo nič nevedela. Keď som prišiel domov, hľadal som na internete, či by som sa predsa len niečo nedozvedel.

Po dvoch hodinách som to vzdal a išiel som na večeru. Konečne bola sobota a my sme išli ku prastarkej pomáhať na záhrade. Hrabal som seno a stále som rozmýšľal nad husľami. Nedalo mi to pokoj, a tak som sa spýtal mamy, či by sme nemohli ísť zajtra na výlet do skleneného zámku.

Mama súhlasila, a tak sme sa v nedeľu vybrali do skleneného zámku. Ráno sme sa vychystali a išli sme na výlet. Cesta bola dlhá, ale ja som si dal slúchadlá a cesta bola o niečo kratšia. Vošli sme dovnútra a zastavila ma sprievodkyňa: „Počkat', ty si ten chlapec, ktorý sa pýtal na sklenené husle.“

Prešla asi hodina a dostala sa ku nám správa, že zámok začal horieť. „Prosíme všetkých, aby opustili zámok!“ kričala sprievodkyňa. Všade bolo veľa dymu a ja som nič nevidel. Potom mi napadlo, že by som si mohol zobrať tie husle domov a tým pádom by sa nepoškodili. Dostali sme sa bezpečne domov a sadli sme si všetci ku televízoru. Otec zapol správy a tam sme si vypočuli správu: „Dnes pred obedom začal horieť sklenený zámok a zmizli odtiaľ sklenené husle. Páchatel' sa žiaľ, nenašiel. Keby ste vedeli, kde sa nachádzajú sklenené husle alebo by ste vedeli, kto bol podpaľáč zámku, kontaktujte prosím políciu na číslo 158.“

Dlho som nad sebou rozmýšľal, či mám alebo nemám povedať mame, že mám husle pri sebe. Nabral som všetku odvalu, čo mám a mame som smutne povedal: „Mami, to ja mám tie sklenené husle! Prosím, nehnevaj sa, ale ja som ich tam nedokázal nechať!“

Mama bola síce nahnevaná, ale potom mi povedala, že je rada, že som zachránil aspoň niečo zo zámku. Na druhý deň ráno mama zavolala na políciu, že máme husle a polícia bola u nás o 5 minút.

Musel som to všetko polícii vysvetliť a oni mi povedali: „Kradnúť sa síce nemá, ale urobil si dobre, že si vzal a zachránil tie husle.“

Neskôr som sa dozvedel zo správ, že zámok získal peniaze na rekonštrukciu. Veľmi som sa tomu potešil.

Po ukončení rekonštrukcie zámku bolo jeho slávnostné znovuo tvorenie, na ktoré pozvali mňa a moju rodinu, kde mi osobne poďakovali za záchranu sklenených huslí.

Bol to neskutočný zážitok, na ktorý nikdy nezabudnem.

Meno autora: Michaela Blišťanová

Vek: 11 rokov

Kategória: II.

Škola: Základná škola J. F. Rimavského, Hnúšťa

Ročník: šiesty

Pedagóg: Mgr. Ľubica Nirházová